

... pár slov rodičom

Nie je zriedkavým javom, že sa pri svojej práci stretnem s deťmi nešťastnými zo svojho prospechu. Majú pocit, že zlyhávajú a ich výsledky nie sú dostačujúce.

Celkom výnimočne ide o dieťa, ktoré má vysoké ašpirácie. Je to žiak, ktorý sám od seba očakáva veľa, skutočne sa snaží podať dobrý výkon a ak mu nevyjde, je nešťastný.

Oveľa častejšie sú však očakávania detí odrazom očakávaní nás, rodičov. Preto som sa rozhodla venovať tu pár riadkov tejto téme.

Odkedy dieťa prekročí prach školského prostredia, a je úplne jedno či hovoríme o škôlke alebo o škole, máme očakávania.

Dúfame, že naše dieťa bude smelé... Že sa rýchlo adaptuje... Že jeho výkresy na nástenke budú patriť medzi najkrajšie... Že si rýchlo zapamätá básničky a bude rado vystupovať na besiedkach...

Keď vstúpi do školy, veríme, že ho písmenká aj čísla budú poslúchať. Naše očakávania sú málokedy splnené bez výnimky.

Klobúk dole pred žiakmi (a ich rodičmi), ktorí sú všeobecne nadaní a dosahujú dobré výsledky vo všetkých predmetoch aj na druhom stupni, keď sú pod vplyvom dospievania a prvých lások. Stále ich je na škole viac než dosť.

Čo však s dieťaťom, ktorého výsledky sú slabé alebo dokonca podpriemerné? (a teraz nemám na mysli inteligentných zámerných „ignorantov“, ktorí sa nepripravujú, na známke im nezáleží a sú teda spokojní a vyrovnaní)

Čo s tými krehkými dušami, ktoré plačú, keď si predstavia, že domov donesú ďalšiu štvorku a sklamá maminu či tatina? Práve týmto rodičom by som sa chcela prihovoriť.

Sledujme citlivo svoje dieťa. Snažme sa objektívne zhodnotiť jeho schopnosti a možnosti. Sledujme nielen výsledok, ale proces.

Pripravuje sa do školy svedomito? Snaží sa podať čo najlepší výkon? Ak áno, nechajme ho byť šťastným priemerným žiakom. Jeho známky skutočne nehovoria o jeho hodnote alebo o tom či bude v živote úspešné.

Podajte vášmu dieťaťu pomocnú ruku. Bez ohľadu na to, čo sa píše v múdrych knihách, sú žiaci, ktorí potrebujú pomoc s prípravou aj na druhom stupni. Skúste sa učiť spolu s nimi. Viem, že je to náročné, ale aspoň to skúste.

Možno uvidíte, že sa vaša dcéra naozaj snaží a nesníva nad písacím stolom o ôsmakovi z vedľajšej triedy. A možno, práve naopak, zistíte, že sníva. V každom z týchto scenárov budete o kus bližšie k poznaniu jej sveta.

Možno vám po pár spoločných prípravách bude jasné, v čom tkvie problém vášho syna. Potrebuje látku skôr počuť ako čítať? Potrebuje sa naučiť čo v texte je dôležité? Hanbí sa hovoriť pred celou triedou? Ovláda učivo, ale písomka je preň takým veľkým stresom, že spanikári?

Možných dôvodov je veľa. Ak ich spoznáte vy, spolu s vami vieme na nich pracovať.

A je tiež možné, že je vaše dieťa jednoducho priemerným žiakom (a myslím to v najlepšom možnom zmysle), ktorému sa z času na čas prihodí aj štvorka. Vždy tu takí žiaci boli a aj budú. Znamky sú na to, aby označili koľko z predpísaného učiva žiak ovláda. Gaussova krivka nepustí. Svet by bol jednotvárný, keby sme boli všetci rovnakí. Byť priemerným vôbec nie je zlé. Mnohé z týchto „priemerných“ detí vynikajú

v oblastiach, ktoré v škole jednoducho nevidíme. Pomôžte mu nájsť to, v čom je výnimočné, rozvíjajte to a dajte mu možnosť zažiť úspech inde ako na pôde školy.

A nehnevajte sa. Hnev aj trest je na mieste vtedy, keď vaše dieťa prípravu podcenilo.

Buďte prosím obozretní. V našich rodičovských predstavách je na začiatku vždy všetko inak. Niekedy si to predstavujeme príliš ľahko. Niekedy zase očakávame problém a ten sa neobjaví. Ale v žiadnej z našich predstáv sa nevyskytuje to, že sa naše dieťa bude báť nám čokoľvek povedať... Čokoľvek. Aj to, že písomka z matematiky zase nevyšla.

Zaraďme do našich predstáv to podstatnejšie: dúfajme, že naše dieťa bude slušné. Verme, že bude v kolektíve dobre vychádzať so spolužiakmi. Verme, že nám vždy všetko povie, pretože iba tak mu budeme môcť byť nápomocní. Verme, že naše dieťa bude šťastné. A to bez ohľadu na to, aké známky nám prinesie na vysvedčení.